

Cauza C-323/21**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

25 mai 2021

Instanța de trimitere:

Raad van State (Țările de Jos)

Data deciziei de trimitere:

19 mai 2021

Apelant:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Intimat:B.**Obiectul procedurii principale**

Apelul din litigiul principal este îndreptat împotriva hotărârii pronunțate de rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga, Țările de Jos) la 12 iunie 2019, prin care acesta a admis drept întemeiată acțiunea formulată de B. împotriva deciziei din 8 martie 2019 a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, denumit în continuare „secretarul de stat”) de a nu examina o cerere a lui B. de acordare a unui permis de ședere temporară pentru solicitantii de azil deoarece, în opinia secretarului de stat, Italia încă este responsabilă de examinarea acestei cereri, și a anulat decizia menționată pentru motivul că, la 4 aprilie 2019, responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională a fost transferată Germaniei, în temeiul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (denumit în continuare „Regulamentul Dublin”), iar responsabilitatea Italiei a încetat la data respectivă, fiind irelevant faptul că la 1 aprilie 2018 Țările de Jos și Italia au încheiat un acord privind cererile de preluare, iar la 29 aprilie 2019 B. a fost transferat în Italia.

Obiectul și temeiul juridic ale cererii de decizie preliminară

Cerere formulată în temeiul articolului 267 TFUE, privind interpretarea articolului 27 alineatul (1) și a articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin.

Instanța de trimitere solicită Curții de Justiție să clarifice aplicarea acestui regulament în situația în care între două state membre există deja un acord privind cererile de preluare, străinul se sustrage de la procedură înainte de transferul dintre aceste două state membre și ulterior depune, într-un al treilea stat membru, o nouă cerere de protecție internațională. Instanța de trimitere ridică problema în special, în primul rând, cum trebuie interpretată noțiunea „statul membru solicitant” în sensul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin și, în al doilea rând, dacă străinul poate invoca într-un al treilea stat membru, în temeiul articolului 27 alineatul (1) din acest regulament, expirarea termenului de transfer dintre alte două state membre.

Întrebările preliminare

1. a) Noțiunea de „stat membru solicitant” în sensul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180) trebuie interpretată în sensul că prin ea se înțelege statul membru (în speță al treilea stat membru, și anume Țările de Jos) care a adresat ultimul unui alt stat membru o cerere de reprimire sau de preluare?

b) În cazul unui răspuns negativ: împrejurarea că anterior s-a încheiat un acord privind cererile de preluare între două state membre (în speță Germania și Italia) are efecte asupra obligațiilor juridice ale celui de-al treilea stat membru (în speță Țările de Jos), în temeiul Regulamentului Dublin, față de străin sau față de statele membre implicate în acordul privind cererile de preluare menționat anterior, și, în caz afirmativ, care sunt aceste efecte?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013, citit din perspectiva considerentului (19) al acestui regulament, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un solicitant de protecție internațională să susțină cu succes, în cadrul unei căi de atac împotriva unei decizii de transfer, că acest transfer nu poate avea loc deoarece termenul pentru un transfer convenit anterior între două state membre (în speță Germania și Italia) a expirat?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Regulamentul Dublin, în special considerentele (4), (5), (9), (19) și (28) și articolele 2, 3, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 27 și 29

Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei din 2 septembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 118/2014 al Comisiei din 30 ianuarie 2014, în special articolul 9

Dispoziții naționale invocate

Vreemdelingenwet 2000 (Legea din 2000 privind străinii), în special articolele 8, 28 și 30

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 La 3 iulie 2017, B., originar din Gambia (denumit în continuare „străinul”), a solicitat protecție internațională în Germania. Întrucât mai solicitase anterior protecție internațională în Italia, Germania i-a solicitat Italiei să îl reprimească, cerere care a fost acceptată. Astfel, la 4 octombrie 2017 a început să curgă termenul de transfer de șase luni, însă acest termen a fost prelungit până la 4 aprilie 2019, deoarece s-a dovedit că străinul părăsise Germania, cu destinație necunoscută.
- 2 Ulterior, la 17 februarie 2018, străinul a depus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos. La 17 martie 2018, secretarul de stat a adresat Italiei o cerere de reprimire, care a fost acceptată la 1 aprilie 2018. Prin scrisoarea din 29 iunie 2018, autoritățile neerlandeze i-au comunicat Italiei că străinul s-a sustras de la procedură și că, în consecință, acesta nu putea fi transferat în termenul de șase luni.
- 3 La 9 iulie 2018, deși străinul a depus din nou o cerere de protecție internațională în Germania, la 21 decembrie 2018 autoritățile germane au consemnat totuși că acesta plecase, cu destinație necunoscută. Străinul a revenit ulterior în Țările de Jos, unde a depus la 27 decembrie 2018 cererea de protecție internațională care este în discuție în speță.
- 4 Prin decizia din 8 martie 2019, secretarul de stat a refuzat să examineze această cerere, deoarece el consideră că Italia încă este responsabilă pentru examinarea acestei cereri. La 29 aprilie 2019, secretarul de stat l-a transferat pe străin în Italia.

- 5 Străinul a formulat o acțiune împotriva acestei decizii de transfer la rechtbank Den Haag (Tribunalul din Haga, Țările de Jos), care a pronunțat hotărârea atacată la 12 iunie 2019.

Principalele argumente ale părților din litigiul principal

- 6 În fața instanței de prim grad de jurisdicție, B. a susținut că Germania a devenit responsabilă de examinarea cererii sale de protecție internațională, întrucât termenul de transfer din acordul privind cererile de preluare încheiat între această țară și Italia, din 4 octombrie 2017, era expirat.
- 7 Împotriva acestui argument, secretarul de stat a susținut că situația din ziua în care străinul formulează cererea de protecție internațională este cea care determină statul membru responsabil. Întrucât termenul de transfer dintre Italia și Germania încă nu expirase la momentul în care străinul a formulat prima cerere de protecție internațională în Țările de Jos, în opinia sa, Italia este responsabilă. El a afirmat de asemenea, în temeiul așa-numitei „chain rule”, că termenul de transfer dintre Germania și Italia a fost întrerupt de cererea depusă în Țările de Jos și că a început să curgă un nou termen de transfer de optsprezece luni, în care străinul poate fi transferat în Italia.
- 8 În susținerea apelului său, secretarul de stat și-a menținut punctul de vedere potrivit căruia Italia este cea responsabilă. În acest sens, el susține că la aprecierea acordului privind cererile de preluare încheiat între Țările de Jos și Italia, instanța de prim grad de jurisdicție a luat în considerare, în mod neîntemeiat, modificarea relației dintre Germania și Italia de la 4 aprilie 2019. În opinia secretarului de stat, examinarea faptului dacă un alt stat membru devine responsabil odată cu trecerea timpului, în temeiul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin, poate să vizeze numai relația dintre Țările de Jos și Italia. De asemenea, secretarul de stat a afirmat că responsabilitatea pentru transfer îi revine, în primul rând, statului membru în care se află străinul și în care procedura este inițiată. Prin urmare, el consideră că de la momentul acceptării cererii de reprimire formulate de Țările de Jos, 1 aprilie 2018, trebuie să se acorde prioritate efectuării transferului din Țările de Jos în Italia și că expirarea termenului de transfer dintre Germania și Italia nu (mai) este relevant pentru Țările de Jos. În final, secretarul de stat susține că, ținând cont și de „chain rule”, Germania nu poate fi responsabilă, în opinia sa, având în vedere că termenul de transfer de optsprezece luni stabilit pentru Germania a început din nou să curgă la momentul în care străinul a depus la 17 februarie 2018 noua cerere de protecție internațională în Țările de Jos.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 9 În opinia instanței de trimitere, este cert că, ulterior cererii de protecție internațională depuse la 17 februarie 2018, Țările de Jos au încheiat cu Italia un acord privind cererile de preluare și că termenul de transfer din acest acord mai curgea încă la momentul în care străinul a depus, la 27 decembrie 2018, prezenta

cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Acest lucru este valabil și pentru termenul de transfer bazat pe acordul privind cererile de preluare încheiat între Germania și Italia la 4 octombrie 2017. Instanța de trimitere concluzionează că, la momentul prezentei cereri, Italia încă era statul responsabil.

- 10 Cu toate acestea, litigiul dintre părți se axează, în opinia instanței de trimitere, pe întrebarea dacă această responsabilitate fusese deja transferată Germaniei în temeiul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin anterior transferului străinului în Italia de către secretarul de stat la 29 aprilie 2019, întrucât termenul de transfer dintre Germania și Italia expirase la 4 aprilie 2019.
- 11 Particularitatea prezentei cauze rezidă în faptul că, la momentul acestei cereri de protecție internațională, erau în vigoare două acorduri privind cererile de preluare, cu termene de transfer diferite. Prin urmare, instanța de trimitere ridică problema în ce măsură acordul privind cererile de preluare dintre Germania și Italia, cu termenul de transfer aferent, mai era relevant la momentul în care străinul a depus prezenta cerere de protecție internațională în Țările de Jos.
- 12 Instanța de trimitere constată că Regulamentul Dublin nu include o definiție a noțiunii de „stat membru solicitant”. Deși jurisprudența Curții privind articolul 29 din Regulamentul Dublin vizează doar situațiile în care sunt implicate numai două state membre, instanța de trimitere consideră că jurisprudența Curții oferă suficiente indicii pentru a presupune că un stat membru poate fi calificat drept „stat membru solicitant” numai atât timp cât străinul mai poate fi efectiv transferat de acesta. Astfel, în Hotărârea din 19 martie 2019, Jawo, EU:C:2019:218, punctul 59, Curtea a considerat că termenul de transfer prevăzut la articolul 29 alineatul (1) și alineatul (2) a doua teză din Regulamentul Dublin urmărește să lase celor două state membre avute în vedere timpul necesar să se concerteze în vederea transferului și în special să dea statului membru solicitant posibilitatea de a definitiva modalitățile de realizare a transferului. În plus, în Hotărârea din 26 iulie 2017, A.S., EU:C:2017:585, punctul 56, Curtea a explicat că articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin precizează doar consecințele expirării termenului de executare a transferului enunțat la articolul 29 alineatul (1) din acest regulament.
- 13 Spre deosebire de instanța de prim grad de jurisdicție, instanța de trimitere consideră că Germania nu mai poate fi calificată drept „stat membru solicitant” în sensul articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin, deoarece autoritățile germane nu mai pot efectua transferul către Italia. Străinul se află în fapt în Țările de Jos, iar autoritățile neerlandeze au încheiat cu Italia un nou acord privind cererile de preluare. Cu toate acestea, Regulamentul Dublin și jurisprudența Curții nu oferă niciun răspuns în acest sens. Dacă Țările de Jos nu pot fi calificate drept „stat membru solicitant”, se pune întrebarea dacă, pentru depunerea unei cereri de reprimire sau preluare, Țările de Jos au vreo obligație de a respecta termenul de transfer aplicabil între Germania și Italia.
- 14 În cazul în care trebuie să se considere că, și după cererea de reprimire adresată Italiei de către Țările de Jos la 17 martie 2018, Germania încă poate fi calificată

drept „stat membru solicitant”, iar termenul de transfer dintre Germania și Italia a expirat după optsprezece luni (la 4 aprilie 2019), instanța de trimitere ridică problema dacă străinul, în cadrul acțiunii împotriva deciziei de transfer din 8 martie 2019, poate invoca în Țările de Jos expirarea acestui termen de transfer.

- 15 În această privință, instanța de trimitere face referire la Hotărârea din 25 octombrie 2017, Shiri, EU:C:2017:805, în care Curtea a considerat la punctul 46 că articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin, citit din perspectiva considerentului (19) al acestui regulament, precum și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale trebuie să fie interpretate în sensul că un solicitant de protecție internațională trebuie să poată dispune de o cale de atac efectivă și rapidă care să îi permită să invoce expirarea termenului de șase luni astfel cum este definit la articolul 29 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat intervenită ulterior adoptării deciziei de transfer.
- 16 Spre deosebire de Hotărârea Shiri, în prezenta cauză sunt însă implicate mai mult de două state membre. În plus, termenul de transfer inițial dintre Germania și Italia a expirat, în acest caz, din cauză că străinul s-a sustras de la procedură. În opinia instanței de trimitere, Hotărârea Shiri nu este aplicabilă în această situație.
- 17 În acest context, instanța de trimitere observă că, în Hotărârea din 7 iunie 2016, Ghezelbash, EU:C:2016:409 și în Hotărârea din 26 iulie 2017, Mengesteab, EU:C:2017:587, Curtea a stabilit, printre altele, întinderea căii de atac prevăzute la articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin, prin prisma obiectivelor și a contextului Regulamentului. La punctul 46 din Hotărârea Mengesteab și la punctul 52 din Hotărârea Ghezelbash, Curtea a considerat că din considerentul (9) al Regulamentului Dublin reiese că acest regulament vizează să aducă îmbunătățiri nu numai eficacității sistemului Dublin, ci și protecției acordate solicitanților, aceasta fiind asigurată în special prin protecția jurisdicțională efectivă și completă de care beneficiază.
- 18 Instanța de trimitere precizează însă că, în Hotărârea Ghezelbash, Curtea a subliniat de asemenea că sistemul Dublin urmărește să evite „forum shopping-ul”. Din cuprinsul punctului 54 din această Hotărâre reiese că nu se urmărește ca instanța sesizată cu o asemenea cale de atac să fie chemată să încredințeze responsabilitatea examinării unei cereri de protecție internațională unui stat membru desemnat potrivit voinței solicitantului.
- 19 Având în vedere cele de mai sus, instanța de trimitere consideră că nu este posibil, în temeiul articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin, ca un străin să conteste într-un alt stat membru un acord privind cererile de preluare deja încheiat între alte două state membre. O altă interpretare ar conduce la situația în care străinul este stimulat să se asigure, în mod deliberat, că nu poate fi găsit de autoritățile responsabile de executarea transferului, pentru a evita acest transfer și a putea susține ulterior că responsabilitatea a fost transferată asupra altui stat membru prin simpla trecere a timpului.